

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/78/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116227136
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116227136.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Dominika Horváthová, spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. D. XXXX/XA, E., zastúpená advokátom: Mgr. Matejom Krajčim, PhD., so sídlom Záhradnícka 51, Bratislava, proti žalovanej: F. G. E., nar. XX.XX.XXXX, adresa H. XXX, I., zastúpená advokátom: JUDr. Danielom Pavelkom, so sídlom Pribinova 46, Hlohovec, o zaplatenie 17.130,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 29. septembra 2021, č.k. 16C/254/2016-380, takto

rozhodol:

Odvolačí súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e.**

Vo výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í t a k**, že žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania **n e p r i z n á v a.**

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom vo veci samej tak, že výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil citáciou ust. § 136 ods. 1, § 137 ods. 1 a § 139 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobkyňa sa domáhala svojho nároku - vydania bezdôvodného obohatenia získaného titulom majetkového prospechu nadobudnutého bez právneho dôvodu v rozsahu nezaplateného nájomného v sume 17.130,- eur s príslušenstvom za obdobie užívania nehnuteľnosti nad rozsah vlastníckych práv žalovanej, t. j. od 11/2014 do 11/2018 ako (v čase podania žaloby) majoritná spoluvlastníčka nehnuteľnosti, ktorej žalovaná ako minoritná spoluvlastníčka nehnuteľnosti podľa tvrdení žalobkyne mala brániť žalobkyni vo výkone spoluvlastníckych práv. Súd prvej inštancie, neviazaný právnou kvalifikáciou žalobkyne, skonštatoval, že ak si žalobkyňa uplatnila nárok ako (v čase podania žaloby) väčšinová spoluvlastníčka nehnuteľnosti, ktorej bolo žalovanou ako menšinovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti bránené v jej užívaní, je treba vec posúdiť z pohľadu náhrady za neužívanie spoločnej veci. Žalovaná však podľa názoru súdu nebránila žalobkyni v užívaní nehnuteľnosti a neužívala nehnuteľnosť nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, ktorý jej

patril v čase podania žaloby a pripustenia jej zmeny. Nevyhnutným predpokladom uplatnenia nároku spoluvlastníka za neužívanie spoločnej veci v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu je užívanie danej veci iným spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takom prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. V prípade, že sa spoluvlastníci o spôsobe užívania spoločnej veci, prípadne o jej náhrade nedohodnú, ide o nárok, ktorý vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 123 Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo sporným, že žalobkyňa a žalovaná boli v čase podania žaloby, ako aj pripustenia jej zmeny, podielovými spoluvlastníčkami nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX vedeného Okresným úradom v Hlohovci, katastrálny odbor, pre katastrálne územie I., obec I., okres Hlohovec, a to stavby súpisné číslo 463, druh stavby 10, popis stavby - rodinný dom, postavený na pozemku parcely registra „C“ - parcela č. 1489 a pozemkov parcely registra „C“ - parcela č. 1489 o výmere 412 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria a parcela č. 1490 o výmere 604 m², druh pozemku záhrady, pričom žalobkyňa o veľkosti podielu 3/4 v pomere k celku a žalovaná o veľkosti podielu 1/4 v pomere k celku (ďalej aj ako „Nehuteľnosti“). Základnou otázkou v konaní, ktorá bola aj predmetom dokazovania, bola otázka, či žalovaná užívala nehnuteľnosť nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, v dôsledku ktorého žalobkyňa neužívala vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, a to v období od marca 2017 do novembra 2018, keď žalobkyňou uplatňovaný nárok žalobou za obdobie november 2014 až február 2017 súd rozsudkom, č. k. 16C/254/2016-263 zo dňa 16.01.2019, ako nedôvodný vo výroku II. zamietol. Výrok II. uvedeného rozsudku nadobudol právoplatnosť dňom 28.02.2019. V konaní bolo preukázané (a nesporné), že žalobkyňa predmet spoluvlastníctva špecifikovaný v žalobe reálne neužívala, rovnako bola nesporná skutočnosť, že nehnuteľnosť bola užívaná iba žalovanou, ktorá v nehnuteľnosti býva dlhodobo, a to od roku 2002.

Súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalovaná žiadnym spôsobom nebránila žalobkyňu v užívaní nehnuteľnosti v spoluvlastníctve strán sporu v rozsahu ich spoluvlastníckeho podielu, a že žalobkyňa nepreukázala opravdivý záujem o využívanie predmetnej nehnuteľnosti, keď užívacieho práva k nehnuteľnosti sa v rozhodnom období (a ani predtým) nedomáhala a neužívanie nehnuteľností žalobkyňou je dôsledkom jej nezájmu, pričom záujem žalobkyne o užívanie nehnuteľnosti podľa súdu nepreukazuje platenie poisťky nehnuteľnosti alebo dane z nehnuteľnosti. Uvedené mal súd preukázané z ďakovného listu zo dňa 25. 04. 2016, kde žalobkyňa sama uvádzala, že nehnuteľnosť navštívila dňa 23. 04. 2016 po rokoch, ale aj z tvrdenia žalobkyne uvedenom v podaní označenom ako „Zmena žalobného návrhu o vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 30. 11. 2016“, keď žalobkyňa sa za posudzované obdobie 3/2017 až 11/2018 snažila vstúpiť do nehnuteľnosti len v dňoch 17. 03. 2017 a 04. 10. 2017, tiež z oznámenia o delikte zo dňa 17. 03. 2017, z ktorého vyplýva, že poslednú návštevu nehnuteľnosti žalobkyňa uskutočnila v 6/2016 a zároveň v oznámení uvádza, že kľúčov od vstupov do domu sa od žalovanej pre jej vysokú konfliktnosť nikdy nedomáhala. Pokiaľ teda žalobkyňa nevyužila možnosť užívať nehnuteľnosť v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu pre nepriaznivé medziľudské vzťahy medzi ňou a žalovanou, táto skutočnosť nemôže byť na ťarchu žalovanej. Ak žalobkyňa ako dôvod neužívania nehnuteľnosti v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu uvádzala výmenu kľúčov od nehnuteľnosti zo strany žalovanej, čím jej žalovaná mala brániť v užívaní nehnuteľnosti, žalovaná v konaní priznala, že v roku 2017 z dôvodu zvýšenej trestnej činnosti na ul. Gojdičova v Leopoldove uskutočnila na predmetnej nehnuteľnosti výmenu zámkov plotu, ktorá skutočnosť nebola v konečnom dôsledku ani sporná. Žalovaná v konaní preukázala odovzdanie kľúčov po výmene zámkov v roku 2017, a to čestným vyhlásením D. B. zo dňa 25. 11. 2018, čestným vyhlásením J. D. zo dňa 11. 05. 2021, ako aj čestným vyhlásením K. L. zo dňa 16. 05. 2021. Napokon skutočnosť, že žalobkyňa mala kľúče od nehnuteľnosti po výmene zámkov vo svojej dispozičnej sfére, mal súd preukázané aj z obsahu odôvodnenia uznesenia OO PZ Leopoldov zo dňa 01. 03. 2019, keď podľa žalobkyne kľúčom doručeným právnomu zástupcovi žalobkyne v januári 2019 sa bránku nehnuteľnosti nepodarilo otvoriť, túto sa jej podarilo otvoriť pôvodnými kľúčmi. Súd sa potom stotožnil s vyjadrením žalovanej, že ak žalobkyňa v konaní tvrdila, že po výmene zámkov na plotových bránkach v roku 2017 nemá zabezpečený prístup k nehnuteľnosti, sa svojím konaním a vyjadrením na polícii sama usvedčila z klamstva, keďže preukázateľne disponuje a i v minulosti disponovala kľúčom od plotových bránok, na ktorých došlo v roku 2017 k výmene zámkov. V kontexte uvedeného súd potom vyhodnotil vyjadrenia žalobkyne o bránení jej v užívaní nehnuteľnosti žalovanou za účelové a zavádzajúce. Ani podávanie trestných

oznámení policajnému zboru, týkajúce sa výmeny zámkov, ešte nepreukazuje, že žalobkyňa skutočne kľúčmi po výmene zámkov nedisponovala, alebo že by jej žalovaná v užívaní nehnuteľnosti v rozsahu jej patriacemu spoluvlastníckemu podielu aj bránila. Možno ich vyhodnotiť len ako dôsledok konfliktného vzťahu sporových strán. V konaní nebolo sporné, že medzi žalobkyňou a žalovanou neexistovala dohoda o spôsobe užívania nehnuteľnosti. Avšak neexistencia tejto dohody nezakladá nárok žalobkyne na finančnú náhradu ako to prezentoval právny zástupca žalovanej na pojednávaní. Právnym titulom žalovanej na užívanie spoločnej veci bolo spoluvlastnícke právo. Rovnako ani potvrdenie o trvalom pobyte žalovanej a jej dcéry s dieťaťom nepreukazuje nadužívanie nehnuteľnosti žalovanou, keďže trvalý pobyt má len evidenčný charakter. Súd má tiež za to, že žalovaná neužívala nehnuteľnosť nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, aj keď v nehnuteľnosti bývala sama, resp. v nej nebývala žalobkyňa, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že spoluvlastnícky podiel nie je možné vyčleniť reálne, keďže ide o podiel ideálny. Z vykonaného dokazovania (nielen z tvrdenia a výsluchu žalovanej, ale aj z fotodokumentácie a čestného vyhlásenia D. B. zo dňa 15. 10. 2018, J. D. zo dňa 16. 10. 2018, F. F. zo dňa 22. 10. 2018, a M. F. zo dňa 16. 10. 2018) vyplynulo, že užívanie nehnuteľnosti zo strany žalovanej bolo obmedzené výhradne na užívanie jednej obytnej miestnosti - obývačky o rozlohe 4,10 m x 4,50 m, kde mala všetky svoje veci a kde i prespávala (mala tu jedáleň, kuchyňu aj spálňu), pričom táto izba podľa nepopretého skutkového tvrdenia nezodpovedala ani výške spoluvlastníckeho podielu žalovanej na nehnuteľnosti. Vzhľadom na uvedené je irelevantné, že žalobkyňa okrem jednej obývacej miestnosti využívala aj WC či kúpeľňu. Čo sa týka záhrady, ktorú mala žalovaná v roku 2015 užívať v celom rozsahu, súd uvádza, že toto tvrdenie nebolo preukázané, a to ani z fotodokumentácie predloženej žalobkyňou. Na druhej strane išlo o fotodokumentáciu záhrady z roku 2015, t. j. mimo rozhodného obdobia. A aj v prípade, že by žalovaná záhradu v roku 2015 užívala v celom rozsahu, nemožno z toho vyvodiť, že žalovaná v užívaní celej záhrady v období 3/2017 až 11/2018 aj naďalej pokračovala, navyše, keď o tom žalobkyňa nepredložila súdu žiadny dôkaz.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z rozhodnutia vo veci samej, teda zo skutočnosti, že žalovaná bola v konaní plne úspešná, preto jej súd vo výroku II. rozsudku priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

Voči rozsudku podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa v celom jeho rozsahu, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, pričom žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a sám rozhodol vo veci tak, že žalobkyňu prizná náhradu za neužívanie jej patriaceho spoluvlastníckeho podielu v rozsahu istiny vo výške 7.560,- eur s príslušenstvom a zároveň žalobkyňu priznal 100 % úspech v odvolacom konaní.

V odvolaní uviedla, že aj keď bola odo dňa 07.12.2010 majoritným spoluvlastníkom dotknutých Nehnuteľností, tieto v rozsahu svojich vlastníckych práv, ktoré jej podľa ustanovenia § 123 v spojení s § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka patria (t.j. držať, užívať, požívať ich plody a úžitky a nakladať s nimi) za trvania spoluvlastníckeho vzťahu so žalovanou neužívala, resp. nemohla užívať, pretože ich za účelom „bývania“ od roku 2002 užívala žalovaná, a to najskôr spoločne s matkou a neskôr, po smrti matky, so svojou dcérou a jej dieťaťom. Žalovaná teda ako minoritný spoluvlastník Nehnuteľností, ktorej spoluvlastnícky podiel zodpovedal 1 v pomere k celku užívala spoločnú Nehnuteľnosť na bývanie a v tom smere aj spoluvlastnícke podiely patriace žalobkyňu (3/4), a to bez akéhokoľvek právneho titulu, resp. bez existencie dohody a tiež bez toho, aby žalobkyňa za užívanie spoločnej Nehnuteľnosti nad rámec zodpovedajúci jej spoluvlastníckemu podielu poskytovala akúkoľvek náhradu. Keďže medzi žalobkyňou a žalovanou k dohode o hospodárení so spoločnou Nehnuteľnosťou nedošlo a žalovaná aj bez takejto dohody užívala za účelom bývania celú Nehnuteľnosť, žalobkyňa v súlade s ustanovením § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako majoritná spoluvlastníčka rozhodla o tom, že Nehnuteľnosť bude užívať ona sama, a preto v danom kontexte vyzvala prostredníctvom svojho právneho zástupcu – J. N. M., O. P. XXA, XXX XX Q., listom / zásielkou zo dňa 13.06.2011 žalovanú, aby v lehote do 15 dní od prevzatia zásielky Nehnuteľnosť vypratala a v súlade s rozhodnutím väčšinového spoluvlastníka (žalobkyne) Nehnuteľnosť odovzdala žalobkyňu. Žalovaná v určenej lehote Nehnuteľnosť podľa rozhodnutia žalobkyne ako majoritnej spoluvlastníčky spoločnej veci Nehnuteľnosť nevypratala, ani ju neodovzdala žalobkyňu. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa v snahe vyriešiť danú situáciu získaním Nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva (s prihliadnutím na pretrvávajúci a už dlhšie trvajúci

nie štandardný súrodenecký vzťah so žalovanou a stým spojené nezhody a obviňovania vo veci užívania spoločnej Nehnuteľnosti a nielen, ako i absenciu možnosti nápravy do budúcnosti) sa rozhodla postupovať právnou cestou a podala žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Žaloba bola doručená Okresnému súdu Piešťany dňa 07.11.2011. Vo veci rozsudku č.k. 16C/254/2016 – 263 zo dňa 16.01.2019 žalobkyňa, ako sčasti úspešná strana a tiež z dôvodu predpokladu, že Krajský súd v Trnave ako odvolací súd rozsudok Okresného súdu Piešťany č.k. 9C 267/2011 zo dňa 24.10.2018, ktorým súd podielové spoluvlastníctvo strán sporu zrušil a vyporiadal tak, že Nehnuteľnosť prikázal za náhradu do výlučného vlastníctva žalobkyne, potvrdí, odvolanie proti rozsudku č.k. 16C/254/2016 – 263 nepodala a hoci predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie nepovažovala za vecne správne, a to najmä vo vzťahu k jeho II. výroku, rozhodnutie rešpektovala. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave v odvolacom konaní č.k. 26Co/57/2019-811 zo dňa 29.05.2020 vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva strán konania, ktorým odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že podielové spoluvlastníctvo účastníčok konania zrušil, Nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej a zároveň žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie podielu zo zrušeného podielového spoluvlastníctva sumu 44.463,92 eur a vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva v širšom zmysle a práva na náhradu trov konania voči žalobkyni, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Jedným z podstatných dôvodov prikázania veci do výlučného vlastníctva žalovanej odvolací súd uviedol aj tú skutočnosť, že žalovaná nehnuteľnosť užíva na bývanie, stará sa o ňu a v prípade prikázania veci do výlučného vlastníctva žalobkyne by sa z nej de facto stala bezdomovkyňa, keďže žiadnu inú nehnuteľnosť nevlastní. Dôvodom neužívania spoločnej Nehnuteľnosti žalobkyňou bolo jednak jej užívanie žalovanou, ktorá v Nehnuteľnosti od roku 2002 bývala, teda ju užívala za účelom „bývania“, a to najskôr spoločne s matkou a neskôr, po smrti matky, so svojou dcérou a jej dieťaťom, čím žalobkyňu z užívania Nehnuteľnosti de facto vylúčila a jednak aj z dôvodu, že žalobkyňa nedisponovala kľúčmi od spoločnej Nehnuteľnosti. Naviac žalovaná sa akúkoľvek snahu žalobkyne o vstup do spoločnej Nehnuteľnosti snažila eliminovať, či už privolaním polície alebo podaním trestných oznámení, čo bolo preukázané v následne vedenom súdnom konaní. Každý zo spoluvlastníkov je v zmysle § 137 ods. 1 OZ oprávnený spoločnú vec užívať v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Rovnako v zmysle platnej právnej úpravy platí, že ak jeden zo spoluvlastníkov užíva vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu bez toho, aby bola medzi spoluvlastníkmi uzavretá dohoda užívania veci, nájomná zmluva alebo iná zmluva, dochádza k „obohateniu“ tohto spoluvlastníka na úkor druhého. V danom dôsledku má spoluvlastník vylúčený z užívania alebo užívajúci spoločnú vec v menšom rozsahu ako je jeho spoluvlastnícky podiel, právo žiadať poskytnutie primeranej finančnej náhrady.

Ďalej namietala, že v kontexte s vyššie uvedeným má žalobkyňa za to, že súd prvej inštancie, jednak nesprávnym právnym posúdením žalobkyňou uplatneného nároku (bez dôvodné obohatenie) a jednak aj v danom smere vykonaným dokazovaním, kde súd vykonával a hodnotil jednotlivé dôkazné prostriedky v kontexte s absenciou, resp. držbou, kľúčov od spoločnej Nehnuteľnosti zo strany žalobkyne a možnosťou jej vstupu do nej, teda preukazovaním, či žalobkyňa mohla alebo nemohla do spoločnej Nehnuteľnosti vstupovať a uplatňovať si tak svoje užívacie právo, nekonal správne a v súlade so zásadou iura novit curia, pretože v súvislosti s právom spoluvlastníka na užívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu alebo bránením mu v tomto práve, opomenul posúdiť a vyhodnotiť skutkový stav aj z pohľadu práva žalovanej na ochranu jej obydlia a súkromia, resp. stret práva na užívanie spoločnej veci spoluvlastníkom (žalobkyňou) s právom na ochranu obydlia a súkromia žalovanej (v Nehnuteľnosti žila, mala v nej svoje obydlie - bydlisko, ktoré je podľa čl. 21 ods.1 Ústavy SR nedotknuteľné a spoločne s právom na súkromie požíva ochranu) a tento stret práv v súvislosti s uplatneným nárokom vzájomne vyhodnotiť. Súd tak nesprávne zameral dokazovanie len na to, či žalobkyňa disponovala kľúčmi od Nehnuteľnosti alebo nie a či mohla alebo nemohla do Nehnuteľnosti vstupovať alebo či žalovaná (ako tvrdila, avšak žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala) užívala v spoločnej Nehnuteľnosti len jednu izbu. V danom dôsledku potom súd aj nesprávne rozhodol, keď žalobu, resp. žalobou uplatnený nárok vzťahujúci sa na obdobie od 11/2014 do 03/2017 vo výroku II. rozsudku č.k. 16C/254/2016 – 263 zo dňa 16.01.2019 zamietol. Súd prvej inštancie nedal žiadnu odpoveď na to, ako sa dá v každej časti nehnuteľnosti využívať len 1 spoluvlastnícky podiel bez užívania celej nehnuteľnosti. Žalovaná má v Nehnuteľnosti svoje obydlie a za tým účelom užíva každú časť domu (teda vstupnú bránu, vchodové dvere, chodbu, toaletu, kúpeľňu, kuchyňu atď.), čo sama na pojednávaní aj potvrdila. Je zrejmé, že ak žalovaná tvrdí, že každú časť Nehnuteľnosti užíva len v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu jednak sama seba usvedčila z klamstva, že užívala len jednu miestnosť z domu a jednak potvrdila užívanie celej

Nehnutelnosti, pretože jej spoluvlastnícky podiel sa pri užívaní Nehnutelnosti v takomto prípade nedá odčleniť od ostatných spoluvlastníckych podielov patriacich žalobkyne a ak žalovaná tvrdí, že užíva každú časť Nehnutelnosti, t.j. chodbu, izby, kúpeľňu, kuchyňu, toaletu atď. užíva ich aj v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobkyne. V danom smere teda súd podľa žalobkyne vykonaný dôkaz – výsluch žalovanej nesprávne vyhodnotil a na jeho základe potom dospel aj k nesprávnym skutkovým zisteniam. Predmetnou otázkou sa zaoberal aj Najvyšší súd Českej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 25 Cdo 2616/1999 z 22.2.2001 uvádza: „Ak spoluvlastník neužíva alebo nemôže užívať spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu bez toho, že by medzi ním a druhým spoluvlastníkom bola uzavretá nájomná či iná zmluva, spočíva obohatenie druhého spoluvlastníka v užívaní väčšieho rozsahu predmetu spoluvlastníctva, než ktorý zodpovedá jeho spoluvlastníckemu podielu bez platenia úhrady za užívanie tohto podielu. Vzhľadom na to, že spoluvlastník, ktorý takto užíva vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, nie je schopný takto spotrebované plnenie v podobe výkonu práva nájmu vrátiť, musí poskytnúť peňažnú náhradu ako ekonomickú protihodnotu toho, čo nemôže byť vydané.“

Pokračovala, že nemožno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie vyjadreným v bode 89. odôvodnenia a kde súd konštatoval, že žalovaná žiadnym spôsobom nebránila žalobkyňu v užívaní nehnuteľnosti v spoluvlastníctve strán sporu v rozsahu ich spoluvlastníckeho podielu, ale ani s názorom, že žalobkyňa nepreukázala opravdivý záujem o využívanie predmetnej nehnuteľnosti. Žalobkyňa svoj skutočný záujem o Nehnutelnosť vyjadrila jasne a zrozumiteľne svojim rozhodnutím o užívaní nehnuteľnosti s požiadavkou na jej vypratanie žalovanou listom zo dňa 13.06.2011 zaslaný žalovanej právnu zástupkyňou žalobkyne s následným návrhom podaným Okresnému súdu Piešťany vo veci zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva k Nehnutelnosti, kde sa domáhala prikázania Nehnutelnosti do svojho výlučného vlastníctva s náhradou za spoluvlastnícky podiel žalovanej. Skutočnosť, že žalobkyňa nechcela a ani nezasahovala do obydľia a súkromia žalovanej a svojich práv majoritnej spoluvlastníčky sa domáhala právnu cestou podaním žaloby na súd jej nemôže byť pripísané na škodu. Vo vzťahu k užívaniu veci spoluvlastníkom nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu sa vyslovila judikatúra už v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 27. 9. 1979 sp. zn. 2 Cz 54/79, podľa ktorého, ak jeden zo spoluvlastníkov v rozpore s dohodou a proti vôli ostatných spoluvlastníkov, sám užíva predmet spoluvlastníctva, musí ostatným spoluvlastníkom poskytnúť náhradu. Podľa rozsudku NS SR sp.zn. 22Cdo 863/2004 zo dňa 15.02.2005, „Je zřejmé, že v dané věci dochází ke kolizi dvou základních práv, a to práva spoluvlastníka užívat část věci v podílovém spoluvlastnictví s právem druhého spoluvlastníka na ochranu obydlí a soukromí. Je tedy třeba vážit obě tato práva a rozhodnout, kterému z nich je třeba poskytnout ochranu na úkor druhého. Právu na ochranu obydlí a soukromí je v zásadě třeba dát přednost před právem spoluvlastníka na užívání části věci v podílovém spoluvlastnictví. V zmysle uvedeného je zřejmé, že pri strete práva na užívanie veci podielovým spoluvlastníkom a práva na ochranu obydľia a súkromia dala súdna prax prednosť právu na ochranu obydľia. Do obydľia teda nie je dovolené vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu v súdnom konaní je zřejmé, že žalovaná nedala žalobkyňu súhlas na vstup do nehnuteľnosti, naopak vstup do spoločnej Nehnutelnosti eliminovala, čo preukazujú aj listinné dôkazy čím žalobkyňa de facto z užívania spoločnej Nehnutelnosti vylúčila. Uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie nechal vôbec do úvahy, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym záverom. Pokiaľ ide o vzhodenie kľúčov do schránky žalovanej, je nutné poukázať na skutočnosť, že v súdnom konaní pred v poradí prvým rozhodnutím súdu prvej inštancie žalovaná tvrdila, že kľúč od vstupnej bránky vhodila do poštovej schránky žalobkyne za prítomnosti p. D. B. a inú osobu, ktorá mala byť pri vzhodení kľúča do poštovej schránky žalobkyne nespomínala k čomu predložila predmetné čestné vyhlásenie, iné čestné vyhlásenie na preukázanie tohto skutkového tvrdenia v tom čase už nepredložila a urobila tak až teraz, keď súdu predložila čestné vyhlásenie p. J. D., prečo tak neurobila už v čase predloženia čestného vyhlásenia p. B. a prečo p.Klusovú vo svojom čestnom vyhlásení vôbec neuvádza? Uvedené nezrovnalosti vnášajú značné pochybnosti o vierohodnosti a pravdivosti oboch čestných vyhlásení. Čo sa týka čestného vyhlásenia p. K. L., ktoré žalobkyňa rovnako ako predchádzajúce listiny namieta, tak tu je potrebné uviesť, že svojim obsahom prezentuje len to, čo jej povedala žalovaná a nie je spôsobilé byť relevantným dôkazom preukazujúcim odovzdanie, resp. vzhodenie do poštovej schránky žalobkyne. Rovnako ani obsah odôvodnenia uznesenia OOPZ Leopoldov nie je spôsobilý byť relevantným dôkazom, že žalobkyňa mala kľúče od Nehnutelnosti vo svojej dispozícii, pretože aj keď z jeho obsahu vyplýva, že žalobkyňa za prítomnosti polície s kľúčom, ktorý mala od svojej mladosti, otvorila jednu zo vstupných bránok, pretože kľúč odovzdaný žalovanou prostredníctvom právneho zástupcu žalobkyne v januári

2019 nepasoval do zámku ani jednej z bránok, od vchodových dverí do rodinného domu kľúč nemala a do domu sa vôbec nedostala, čo potvrdila aj v tom čase prítomná policajná hliadka.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná a uviedla, že vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne má za to, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými otázkami týkajúcimi sa prejednávanej veci, dôsledne sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu uvedeného v odôvodnení zrušujúceho uznesenia sp. zn. 11Co/301/2019-331 zo dňa 31.03.2021 a dospel k správne skutkovému a právnemu záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadne jej nároku, ktorého sa domáhala podanou žalobou. Za daného stavu súd prvej inštancie nemohol v napadnutom rozhodnutí rozhodnúť inak ako rozhodol, a to žalobu zamietnuť. Vo svetle týchto skutočností považuje žalovaná napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu za správne, spravodlivé a zákonné a preto má za to, že odvolanie žalobkyne je nedôvodné.

V odvolacej replike žalobkyňa uviedla, že s obsahom vyjadrenia žalovanej nesúhlasí a má za to, že zo strany žalovanej ide o podanie, ktoré svojim obsahom nie je spôsobilé vyvrátiť tvrdenia a právnu argumentáciu žalobkyne tvoriacu obsah ňou podaného odvolania.

Súd prvej inštancie pôvodne rozhodol rozsudkom č. k. 16C/254/2016-263 zo dňa 16.01.2019, ktorým vo výroku I. žalobe čiastočne vyhovel a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 7.560,- eur s príslušenstvom, vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol (teda za obdobie november 2014 až február 2017) a výrokom III. priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 11,74 %. Výrok II. uvedeného rozsudku nadobudol právoplatnosť dňom 28.02.2019.

Po podaní odvolania zo strany žalovanej, rozhodol odvolací súd uznesením sp. zn: 11Co/301/2019 zo dňa 31.03.2021 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) keď deň verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne nedôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť s použitím § 387 CSP a v časti náhrady trov konania zmeniť (§ 388 CSP).

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z uplatnenej odvolacej argumentácie žalobkyne s prihliadnutím na odôvodnenie preskúmaného rozsudku, bolo posúdiť správnosť rozsudku, ktorým súd žalobu, ktorou si žalobkyňa uplatňovala nárok podľa § 137 ods. 1 OZ za obdobie od marca 2017 do novembra 2018.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 137 ods. 1 OZ, podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

Podľa § 139 ods. 2 OZ, o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd.

Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 184/2010 uviedol, že „ak spoluvlastník neužíva (nemôže užívať) spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, obohatenie druhého spoluvlastníka (ostatných spoluvlastníkov) spočíva v užívaní väčšieho rozsahu predmetu spoluvlastníctva, než ktorý zodpovedá jeho (ich) spoluvlastníckemu podielu“. Zdôraznil, že „nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívaní oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. Pri posudzovaní rozsahu užívania spoločnej veci však nemusí byť rozhodujúca len veľkosť užíwanej časti veci (výmera časti pozemku), ale rozhodujúca môže byť úžitková (hospodárska) hodnota užíwanej časti veci, ak je táto hodnota, vzhľadom na konkrétne okolnosti, u jednotlivých častí veci, rozdielna“.

Odvolateľka opakovane namietala, že medzi ňou a žalovanou nikdy nedošlo k dohode o užívaní spoločnej veci, pričom ako majoritná spoluvlastníčka vyzvala žalovanú k vyprataniu nehnuteľnosti, a to listom zo dňa 13.06.2011, čím ako majoritná spoluvlastníčka rozhodla o užívaní spoločnej veci – Nehnuteľností tak, že ich bude (chce) užívať len ona. Žalovaná Nehnuteľnosti nikdy nevypratala. Súd prvej inštancie mal podľa odvolateľky vychádzať z toho, že právo na náhradu za neužívanie spoluvlastníckeho podielu žalobkyne vyplýva priamo zo zákona (§137 ods. 1 OZ), žalobkyňa Nehnuteľnosti v rozhodnom období neužívala, preto mal žalobe vyhovieť.

Pokiaľ ide o namietanú absenciu dohody medzi podielovými spoluvlastníkmi o užívaní spoločnej veci, odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie sa s uvedenou námietkou riadne vysporiadal v bode 91. odôvodnenia napadnutého rozsudku a dodáva, že nielen absencia dohody o užívaní spoločnej veci, ale aj jednostranné rozhodnutie majoritnej spoluvlastníčky Nehnuteľností (žalobkyne), ktoré učinila listom zo dňa 13.06.2011 (ktorým vyzvala žalovanú na vypratanie a odovzdanie Nehnuteľností), nie je nijako významné v hodnotení otázky, či došlo k užívaniu spoločnej Nehnuteľnosti nad rozsah spoluvlastníckeho podielu žalovanej a či následkom uvedeného vznikol žalobkyňi nárok na náhradu za neužívanie nehnuteľnosti v peniazoch.

Ust. § 137 ods. 1 OZ vo svetle náhrady za neužívanie spoločnej veci si nemožno vykladať tak, že pokiaľ spoločnú nehnuteľnosť užíva len jeden zo spoluvlastníkov, je automaticky – bez ďalšieho – daný dôvod na vyplatenie náhrady neužívajúcemu spoluvlastníkovi. Nárok na vyplatenie predmetnej náhrady vzniká len za súčasného splnenia aj tej podmienky, že ide o užívanie nad rámec spoluvlastníckeho podielu. Odvolací súd síce súhlasí z odvolateľkou v tom, že pokiaľ žalovaná užívala každú časť domu (teda vstupnú bránu, vchodové dvere, chodbu, toaletu, kúpeľňu, kuchyňu atď.), hoci sama tvrdí, že veci má iba v obývačke, kde aj prespáva, užíva v podstate celý rodinný dom. Akonáhle je rodinný dom s jednou obytnou jednotkou obývaný, nemožno hovoriť bez stavebnotechnického odčlenenia konkrétnej časti

o užívaní len časti nehnuteľnosti. Spoluvlastnícky podiel žalovanej (1/4), ktorý vlastnila v rozhodnom období sa v danom prípade nedá nijako priestorovo vyčleniť, nakoľko nejde o Nehnuteľnosť, kde sa nenachádza viacero samostatných izieb s vlastným sociálnym zariadením, kuchyňou, atď., teda priestorov, ktoré zabezpečujú samostatné oddeliteľné plnohodnotné bývanie. To však neznamená, že žalobkyňa tým bola automaticky z užívania predmetnej Nehnuteľnosti vylúčená. Z obsahu spisu vyplýva, že na 1. nadzemnom podlaží rodinného domu sa nachádza vstup do rodinného domu, kuchyňa, tri izby, WC, kúpeľňa, dva sklady a závetrie. Predmetná Nehnuteľnosť teda svojou veľkosťou umožňovala, aby ju plnohodnotne mohlo využívať viacero osôb, najmä žalobkyňa a žalovaná spoločne. Nemožno preto dať za pravdu odvolateľke, že pokiaľ žalovaná využívala rodinný dom vrátane jeho príslušenstva, ide automaticky o užívanie nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil na základe vykonaného dokazovania, že žalovaná neužívala Nehnuteľnosti v takom rozsahu, ktorý by neumožňoval súčasné užívanie Nehnuteľností aj žalobkyňou, a to v rozsahu jej patriacemu spoluvlastníckemu podielu.

Ďalšia námietka odvolateľky spočívala v tom, že súd prvej inštancie nekonal správne a v súlade so zásadou *iura novit curia*, pretože v súvislosti s právom spoluvlastníka na užívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu alebo bránením mu v tomto práve, opomenul posúdiť a vyhodnotiť skutkový stav aj z pohľadu práva žalovanej na ochranu jej obydlia a súkromia, resp. stret práva na užívanie spoločnej veci spoluvlastníkom (žalobkyňou) s právom na ochranu obydlia a súkromia žalovanej. Tu odvolací súd uvádza, že je nepochybné, že právo žalovanej na ochranu obydlia je chránené podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR. Žalovaná v konaní viac krát tvrdila, že má podozrenie, že žalobkyňa vstupovala do domu v čase, keď sa v ňom nenachádzala a z tohto dôvodu bola privolaná aj polícia. Z pohľadu odvolacieho súdu je však potrebné rozlišovať medzi neohláseným vstupom do rodinného domu, ktorý dlhodobo užívala len žalovaná a zákonom dovoleným spôsobom, ktorým žalobkyňa mohla prejavíť svoju vôľu Nehnuteľnosti užívať. Žalobkyňa namietala, že svoju vôľu užívať Nehnuteľnosti prejavila jednoznačne listom zo dňa 13.06.2011, ktorým vyzvala žalovanú na vypratanie. Tento ojedinelý spôsob domáhania sa užívania Nehnuteľností, uskutočnený 6 rokov pred rozhodným obdobím (tu odvolací súd podotýka že aj žaloba o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva bola podaná v roku 2011), však nemožno klasifikovať ako pretrvávajúci záujem o užívanie Nehnuteľností. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pred rokom 2017 žalobkyňa záujem o vstup do Nehnuteľností prejavila len ojedinele; čo je však podstatnejšie – záujem žalobkyne o užívanie Nehnuteľností a bývanie v nich z dokazovania nevyplýval vôbec (napr. čl. 17 – „23.04. (pozn. r. 2016) som sa po rokoch so značnými obavami rozhodla spraviť obhliadku svojho majoritného majetku ..“ alebo - Oznámenie o delikte zo dňa 17.03.2017 (č.l. 134) „pri poslednej návšteve uvedeného objektu v 6/2016 so zámerom zhotovenia kompletnej revízie Elektro ... kľúčov od vstupov do domu som sa od DB pre jej vysokú konfliktnosť nikdy nedomáhala.“) Ani snaha žalobkyne vstúpiť do Nehnuteľností v dňoch 17.03.2017 a 04.10.2017 nenasvedčujú tomu, že žalobkyňa mala záujem sa do Nehnuteľnosti nastahovať. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa od roku 2011 neoznámila žalovanej svoj zámer začať Nehnuteľnosti užívať. V odvolaní žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu skonštatovala, že „Skutočnosť, že žalobkyňa nechcela a ani nezasahovala do obydlia a súkromia žalovanej a svojich práv majoritnej spoluvlastníčky sa domáhala právnou cestou podaním žaloby na súd jej nemôže byť pripísané na škodu.“ Tu odvolací súd dodáva, že „domáhanie sa práv majoritnej spoluvlastníčky“ prostredníctvom podanej žaloby o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva alebo žaloby o náhradu za neužívanie Nehnuteľností, nemožno klasifikovať ako prejavenie úmyslu Nehnuteľnosť užívať. Súd prvej inštancie preto správne skonštatoval, že žalobkyňa nepreukázala opravdivý záujem o využívanie predmetnej nehnuteľnosti.

Nemožno súhlasiť ani s námietkou odvolateľky, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil žalobkyňou uplatnený nárok (bezdôvodné obohatenie). Po zrušení pôvodného rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci na nové konanie predošlým uznesením odvolacieho súdu sp. zn: 11Co/301/2019 (viď bod 13.), súd prvej inštancie plne rešpektoval právne závery odvolacieho súdu a správne posúdil nárok žalobkyne podľa ust. § 137 ods. 1 OZ (bod 77. až 82. odôvodnenia napadnutého rozsudku), hoci žalobkyňa odvodzovala svoj nárok od inštitútu bezdôvodného obohatenia. Námietka žalobkyne spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení veci nie je dôvodná.

Pokiaľ ide o kľúče k nehnuteľnosti, odvolací súd považuje za irelevantné, či žalobkyňa kľúčmi od Nehnuteľnosti disponovala alebo nie, keď (ako odvolací súd skonštatoval vyššie) žalobkyňa záujem o bývanie v Nehnuteľnostiach neprejavila, čo aj sama potvrdila (bod 23.).

S poukazom na uvedenú argumentáciu potom odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Aplikácia ust. § 257 CSP je možná len výnimočne a musí mať základ v osobitných okolnostiach konkrétneho prípadu. Odvolací súd poznamenáva, že obe strany sporu podľa obsahu spisu prejavili voči sebe navzájom mimoriadne konfliktné správanie, čo vyústilo najmä do toho, že ani jedna zo strán neprejavila vôľu o udržiavanie vzájomného kontaktu a už vôbec nie o spoločné bývanie. Hoci z konania nevyplývalo, že by žalovaná užívala Nehnuteľnosti nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu a žalobkyňa tak náhrada za neužívanie Nehnuteľností nepatrí, benefit žalovanej vyplývajúci z toho, že celé roky užívala Nehnuteľnosti len ona sama s vedomím toho, že je minoritnou spoluvlastníčkou Nehnuteľností ďaleko presahuje náhradu trov konania, ktoré by jej inak ako úspešnej strane konania vznikol. Žalobkyňa ako vlastníčka nehnuteľností v spoluvlastníckom podiele 3 nijako Nehnuteľnosti neužívala. To však nič nemení na tom, že právo bývať a užívať Nehnuteľnosti, ktoré má nezanedbateľnú hodnotu, patrilo aj žalobkyňa v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu. V danom prípade odvolací súd hodnotí, že pokiaľ by mal zaviazat' žalobkyňu ako neúspešnú stranu konania pred súdom prvej inštancie a takisto neúspešnú v odvolacom konaní na náhradu trov konania v prospech žalovanej, bolo by to voči nej neprímerane tvrdé, čím sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Z uvedeného dôvodu odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. tak, že žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal (výrok II.) a súčasne jej z toho istého dôvodu nepriznal ani nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok III.)

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).